

PDF hosted at the Radboud Repository of the Radboud University Nijmegen

The following full text is a publisher's version.

For additional information about this publication click this link.

<http://hdl.handle.net/2066/150382>

Please be advised that this information was generated on 2017-12-05 and may be subject to change.

Boom Juridische uitgevers
Postbus 85576
2508 CG Den Haag
T (070) 330 70 33
F (070) 330 70 30
E info@bju.nl
I www.bju.nl

EstateTip

Review

Afl. 2015-03

28 januari 2015

Trouwen in de wettelijke gemeenschap, kan dat wel te goeder trouw?

Schuldsanering en de wettelijke gemeenschap (II)

De schuldsanering strekt er toe om mensen die in een problematische financiële situatie verkeren de mogelijkheid te bieden om van hun schulden bevrijd te worden. Dit bevrijd worden, wordt in de schuldsaneringsregeling aangeduid met de term ‘schone lei’ (art. 349a Fw). Na de schone lei zijn de nog niet betaalde schulden niet langer rechtens afdwingbaar, art. 358 lid 1 Fw. Essentieel voor de schone lei is dat de schuldenaar tijdens het van toepassing zijn van de regeling niet toerekenbaar tekort is geschoten, art. 354 lid 1 Fw.

In *EstateTip Review* 2014-2 is stilgestaan bij de bijzondere positie van in wettelijke gemeenschap gehuwde echtelieden als één van hen, of beiden, in de schuldsanering (willen) ‘belanden’. In de besproken casus bleek Rechtbank Rotterdam (26 juni 2013, ECLI:NL:RBROT:2013:5711, *NFX* 2013/196) van mening dat de wettelijke gemeenschap zich niet verdroeg met toelating tot de schuldsaneringsregeling. Een rechterlijke ‘opdracht’ tot wijziging van het huwelijksvermogensrechtelijke regime volgde.

Nog een stap verder, en zo bezien nog ‘aansprekender’, is de zaak die op 16 oktober 2013 aan de orde was bij Rechtbank Midden-Nederland (ECLI:NL:RBMNE:2013:4984), waarover ook Lankhorst in *JBN* 2014-1, nr. 4 berichtte. Ook in deze zaak was door beide – in wettelijke gemeenschap gehuwde – echtgenoten een verzoek tot toepassing van de schuldsaneringsregeling ingediend.

Het verzoek van de man werd afgewezen omdat ten aanzien van hem het schuldsaneringsregime al eerder (tussen 2004 en 2006) van toepassing was verklaard en die saneringspoging tussentijds beëindigd was omdat hij niet aan zijn verplichtingen uit hoofde van de regeling voldeed.

Resteert het verzoek van de vrouw. Haar totale schulden bedroegen ongeveer € 104.000,-. Alle schulden zijn gemeenschapsschulden als bedoeld in art. 1:94 lid 5 BW. Saillant detail is dat de schulden van de vrouw vóór afgaand aan het huwelijk ‘slechts’ € 18.000,- bedroegen.

De rechtbank oordeelt als volgt over haar verzoek:

‘Doorgaans zal *het aangaan van een huwelijk* waardoor de schuldenlast van één van de echtgenoten toeneemt binnen de vijf jaarstermijn bedoeld in artikel 288 lid 1 aanhef en onderdeel b Faillissementswet leiden tot de conclusie dat die echtgenoot ten aanzien van *het ontstaan van die schulden niet te goeder trouw* is. Die toename kan immers door het maken van adequate huwelijksvoorwaarden

voorafgaand aan het huwelijk worden voorkomen.’ (Curs. FH)

Voor we verder bekijken wat de gevolgen van deze passage voor het verzoek van de dame in kwestie zijn, in ieder geval de opmerking dat dit een overweging is die er vanuit ‘Belehrungsperspectief’ niet om liegt.

Terug naar de rechtbank:

‘In dit geval zal de rechtbank het laten ontstaan van de (extra) schulden *niet aan verzoekster tegenwerpen*. Ter zitting en uit de overgelegde stukken is de rechtbank gebleken dat de *verstandelijke vermogens* van verzoekster en diens gevolgde haar financiële zelfredzaamheid *beperkt* zijn. De rechtbank overweegt daartoe dat verzoekster ter zitting heeft opgemerkt dat zij uit mededelingen van haar re-integratiebegeleider heeft opgemaakt dat zij niet op huwelijksvoorwaarden kon trouwen, zij evenmin een geregistreerd partnerschap kon aangaan en dat zij van verdere begeleiding verstoken zou blijven als zij ongehuwd zou gaan samenwonen.’

En:

‘Voorts leek het eerst *aan het einde van de zitting tot verzoekster door te dringen dat haar echtgenoot bijna € 80.000,00 en niet € 45.000,00 (schulden uit zijn vorige huwelijk) in de gemeenschap heeft “ingebracht”*. Verzoekster “leunde” ter zitting bovendien zwaar op haar budgetbeheerder van Vitras CMD. Deze gaf ter zitting te kennen “dat je als budgetbeheerder niet tussen twee mensen in kunt gaan staan als zij uit liefde willen trouwen” of woorden van gelijke strekking. Wat van die mededelingen en taakopvatting verder zij, duidelijk is dat verzoekster zich bij haar beslissing om in algehele gemeenschap van goederen te trouwen heeft laten leiden door genoemde mededelingen. Dat verzoekster deze mededelingen zwaarder heeft laten wegen dan de mededeling van een medewerkster van het budgetadviescentrum van de gemeente Veenendaal (BAC) aan haar echtgenoot dat het beter was als hij niet in algehele gemeenschap van goederen zou trouwen, acht de rechtbank, gelet op verzoeksters afhankelijke positie, voorstelbaar.’ (Curs. FH)

De overwegingen en de implicaties voor de planningsadviespraktijk spreken welhaast voor zich. Tja, voor de volledigheid dient toch nog even geconstateerd te worden dat, ondanks ‘meerdere probleempjes’ en ongeacht wat men er verder ook van vindt, voor deze en vergelijkbare gevallen het gewijzigde initiatiefwetsvoorstel van de Tweede Kamerleden Berndsen-Jansen, Recourt en Van Oosten (*Kamerstukken II 2014/15*, 33987) soelaas biedt.

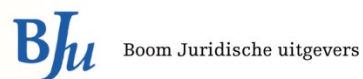
Mr. F.M.H. Hoens

Tot volgende week!

ScholsBurgerhartSchols

www.scholsburgerhartschols.nl

www.bju.nl

© 2015 Boom Juridische uitgevers / ScholsBurgerhartSchols

Hoewel de uiterste zorg is besteed aan de inhoud van *EstateTip Review* aanvaarden de uitgever en de redactie geen aansprakelijkheid voor onvolledigheid of onjuistheid.